

revisió 26/1/61

Història del
"NIÑO HERIDO POR EL AGUA"

Alfred Carol

desembre 85 - desembre 86

AIGUA 28/12/2008

Història del

"NIÑO HERIDO POR EL AGUA"

Es va parar vora la torre, arrupint-se darrere les mates de llessamí que li servien d'amagatall. Mirava d'aguantar-se la respiració malgrat que li faltava l'alè: Un escamot de Guàrdies Civils la seguien de molt a prop, els podia sentir com renegaven tot grim pant pel corriol mal fressat que puja de l'Albaicín cap a l'Alhambra -La Roja-.

Yerma, obeint les ordres del Front Antifeixista, havia estat esperant un missatger vora el Darro -el menut rierol que s'escola a la fondalada de l'Albaicín- i allí, al cap de molta estona, en contes del xiulet convingut, havia sentit la fresa grollera dels Guàrdies Civils que s'acostaven: Era evident que alguna cosa s'havia desgavellat en el pla previst.

La seva fugida -ai las!- havia estat descoberta i, encara que havia agafat una bona avançada als seus perillosos perseguidors, sentia com si la ret d'un parany llefiscós l'estés embolicant.

Mirant per damunt dels matolls, podia veure la forma austera de l'Alcàsser entre els tarongers i palmeres que omplien el jardí -era la única via que quedava lliure-. Amb gran cautela es va esmunyir per l'incomparable jardí de Daraxa, cap el Palau de Comares, a la llinda del qual va arribar xopa dels perfums de murtra i llaurer-rosa que negaven l'aire.

Del porxo estant, la difusa llum de la lluna ruixant els jardins exteriors feia entrelluir unes siluetes amenaçadores:

-l'esglaiadora canilla dels llops famolencs acorralant llur presa!

Yerma no es podia pas torbar, ans al contrari, esfereïda, creuà corrents la sala de les Dues Germanes i, sense temer-s'ho, eixí sobtadament al Pati dels Lleons...- Fins i tot en aquell moment, a desgrat de les dramàtiques circumstàncies que l'assetjaven, la bellesa encisadora de l'indret la va impressionar: Els lleons eren allà, fent rotllana al voltant de la font, lluent sota la llum dolça de la nit, que se la miraven com si fossin gossos de la família que haguessin de venir a llepar-li els peus. De veure'ls se li va enfortir més el cor, i quan, encara atemorida, s'hi va haver atansat prou, pensant, qui sap? que la podien amagar i protegir de l'infame estol, molt es va meravellar en descobrir un pou, al mig del cercle, sota la bacina de la font.

Adonant-se que podia ser un camí de salvació providencial, es ficà dins la galleda que penjava sobre el pou, deslligà la corda i es deixà anar cap avall, devers la fosca, amollant corda fins a tocar terra a gran fondària, segons que li sembla.

Aquell lloc no era fosc del tot, ans veia al seu davant una feble llum quadrada, com quan hi ha una sala il·luminada al capdavant d'un corredor molt llarg. Va fer caure la corda abans de posar-se en marxa cap a la llumeta; caminava a les palpentes, resseguint amb les mans les parets humides del corredor.

Així va desembocar en una peça espaiosa que devia ser, antigament, un hammam -un bany- secret utilitzat per les princeses Nassarites quan es volien isolar de la cort. La piscina d'aigua calenta era a un extrem, separada de la sala dels bafos per un arc de ferradura suportat per dues mitges columnes. El mur darrere la piscina era cobert de rajoletes blanques, verdes, violetes, -com de mosaic; a la banda oposada, a la paret hi havia el forat d'una finestra que emmarcava una gelosia de fusta.

Yerma se sentia molt més bé ara; els Guàrdies Civils no podrien pas descobrir aquell inesperat camí de fugida i, posat que gosessin, els lleons no els permetrien d'acostar-se a la font: més aviat o més tard, haurien de deixar corre la seva ferotge cacera.

Obrí la gelosia i deixà que l'aire fresc i la llum de la lluna entressin a doll a la sala. La taca del feix de rajos de lluna contra el mur, sobre l'arc, s'anà fent més i més intensa i definida mentre jeia en el sòl, de sòbines, maldant per adormir-se: -Enquadrava perfectament un antic baixrelleu d'estuc format de caracters àrabs arranats d'una faicó meravellosa. La seva ment, atabalada pels esdeveniments esgarrifosos que s'acabaven de produir, trobà la tranquil·litat en la contemplació d'aquells arabescos que es fongueren i barrejaren fantàsticament amb els seus somnis quan, a la fi, s'adormí.

Passaren les hores fins que l'alba trencà la foscor groga d'aquella nit, i llavors, els galls de l'Albaicín esquinqaren el silenci amb llurs coc-coro-cocs. Yerma, que es despertà amb els signes cal·ligràfics encara ballant-li pel cap, de seguit es feu càrrec de la situació des de la finestra, la qual ara, deixava ja passar els primers rajos del sol.

El paisatge sota els seus ulls era ple de pau: El campanar de l'iglesia de San Francisco -un antic minaret- refrescat per la rosada matinal es destacava sobre l'esglaonament confús de les teulades com saludant-la. Els Guàrdies Civils s'havien esfumat i ja res no havia de torbar més el seu retorn.

-D'aquí a pocs minuts seré sana i estàlvia- pensà Yerma, lliscant per la corda cap a la falda de la paret de què penjava la finestra.

Un cop a casa s'adonà amb satisfacció que el text àrab del medalló, el duia encara fortament gravat a la memòria; tan era així, que no es volgué estar de, prenent un full de paper, dibuixar-lo acuradament.

Uns pocs dies després, Yerma visità -a la botiga que tenia al Souk-dever- un savi molt vell que coneixia els arcans de la cal·ligrafia àrab, i li mostrà el dibuix:

- "Onclo Hali, que'm podríeu desxifrar aquest escrit?"

El vell torsimany, després de rumiar una poca estona, li lliura la següent interpretació, que m'ha trasbalsat, i que no goso traslladar al català:

***"Quiero bajar al pozo
quiero morir mi muerte, a bocanadas
quiero llenar mi corazón de musgo,
para ver al herido por el agua"***

Yerma em contà aqueixa història el 1980, 5 anys després que tinguessin lloc els esdeveniments, -quan en tenia 18, i em donà aquest full de paper malmès i esgrogueït amb el dibuix original: